

MANIFEST ICEC 10è aniversari:

«Era, és i serà a les mans dels ciutadans»

Durant els últims dotze anys els moviments europeus de base per a l'autodeterminació, juntament amb organitzacions polítiques que comparteixen aquest objectiu, han col·laborat en iniciatives reeixides emparades per la Comissió Internacional de Ciutadans Europeus (ICEC, per les sigles en anglès). Aquesta munió de projectes compartits han tingut **tres objectius principals**:

1. Crear un punt de trobada internacional consolidat per promoure un flux d'informació directa a tots els nivells entre diversos països que trenqui el llarg aïllament entre independentistes que impedia el reconeixement i enriquiment mutus.
2. Defensar i promoure el dret universal dels pobles a l'autodeterminació i a la independència, tant en la teoria com en la pràctica, potenciant una col·laboració profitosa i estreta amb professionals del món acadèmic i mitjans de comunicació, activistes amb determinació i polítics compromesos.
3. Normalitzar entre les institucions europees, i especialment entre els ciutadans europeus, els conceptes d'*autodeterminació* i *independència* com un objectiu polític positiu, just, assolible i «beneficiós per a tothom», intrínsec a la democràcia i als seus valors fonamentals de llibertat, pau, igualtat i justícia.

Hi ha milions de ciutadans europeus que viuen al seu propi país condemnats a ser ciutadans de segona classe no pas pel seu origen, religió, orientació sexual, gènere, raça o estatus econòmic, sinó per la seva cultura. La inquietud que provoca l'enorme quantitat de violacions dels drets humans que patim arreu del món és profundament desconcertant i trista, i n'hi ha que poden pensar que defensar la supervivència de la pròpia cultura pot ser poc compromès, un ERROR. A milions d'europeus els impedeixen quotidianament gestionar les seves pròpies aspiracions, sobirania o llengüatge. Fer valer el dret de les persones de ser lliures i independents és un deure i cal abordar-lo si volem una Europa forta, compromesa amb els valors fonamentals de la democràcia: llibertat, igualtat, pau i justícia.

Això, com es pot esdevenir en l'Europa del segle XXI?

Ens agradaria destacar tres punts:

- El món global ens ha portat molts avenços importants; tot i això, les decisions les prenen un grapat de corporacions que fan pressió per adaptar les normes europees i les polítiques d'abast mundial en benefici seu. El concepte d'estat i la idea que un estat, avalat per vots democràtics, pot decidir no acceptar cap d'aquestes decisions multinacionals interdependents tan complexes, no els és una idea atractiva. El globalisme considera el progrés l'oportunitat d'oferir solucions per a una pàtria mundialment uniforme, que només s'ocupa dels beneficis materials i menysprea la cultura i la diversitat com a manera essencial de proporcionar un futur ric i satisfactori a tothom.
- Després de la Segona Guerra Mundial, els estats europeus van decidir canviar les armes per les urnes com a manera sàvia i civilitzada de resoldre conflictes. Alhora, però, es van mantenir allunyats del focus internacional molts assumptes locals; a més de l'interès intern i internacional per l'evolució de les relacions, tan tibants, entre Alemanya, Rússia i els EUA –en el marc de la recuperació d'una crisi humana, política i econòmica dramàtica–, es va deixar sense resoldre la situació de

molts territoris amb dictadures recents o vigents. No hi va haver judicis contra alguns règims feixistes o cap reparació històrica dels terribles danys que van causar, i avui Euskal Herria, Catalunya, el Vènet, el Tirol del Sud, etc., encara en pateixen les conseqüències, amb la complicitat silenciosa de les institucions de la Unió Europea, una postura tolerant que alimenta el nacionalisme estatal agressiu.

- Això té una conseqüència directa en la població i els polítics de moltes nacions, avui artificialment reduïdes al qualificatiu de «regions» o «autonomies». Aquests últims anys hem vist milions de ciutadans al carrer per mostrar el seu suport a la independència, hem vist com les urnes s'omplien amb milions de vots a favor de la independència, però encara no hem vist que cap d'aquests països s'hagi convertit en un estat independent.

El cas de Catalunya ha donat una lliçó: milions de persones al carrer i milions de vots a favor de la independència no són prou si, a l'hora de fer efectiva la independència, el govern dipositari de la voluntat del poble no es manté unit i lleial a la democràcia. La democràcia s'ha de demostrar, encara més, quan l'adversari amenaça de fer servir la violència contra població pacífica. És llavors que *el poder del vot popular (democràcia) s'ha d'assumir i ha de regir la decisió del govern*. L'amenaça de violència i la por de la violència no pot estar per sobre del que la gent ha decidit votant. Si fos així, es consagraria el «poder amenaçador» que critiquem com a demòfob, i es cremaria qualsevol possibilitat de llibertat. Si la democràcia és el camí, el mandat democràtic és un deure.

Avui a Europa els «presos polítics» no són una realitat estrangera i exòtica. La meitat del govern català va ser empresonada i l'altra meitat obligada a exiliar-se. És veritat que tots podien haver triat de manera diferent: podien cenyir-se al mandat popular i quedar-se a Catalunya defensant les institucions de l'estat independent català restaurat, però van decidir no fer-ho, segons que van declarar, perquè els havien amenaçat que els militars espanyols farien vessar sang pels carrers de Catalunya, i pel consell de Juncker i altres figures polítiques de començar un diàleg amb l'Estat espanyol. Avui la repressió espanyola va a tota vela, amb més de 3.000 catalans processats en relació amb la reivindicació d'independència de Catalunya (igual que els joves bascos d'Altsasu, també injustament empresonats per raons polítiques).

Per concloure:

L'ICEC és al costat de tots els demòcrates que lluiten per subvertir la situació injusta del seu país buscant justícia i independència. Considerem que és summament important continuar inundant els carrers amb la reivindicació d'independència, considerem essencial continuar omplint les urnes amb milions de vots independentistes, però també considerem clau examinar la realitat política de cada país i donar impuls polític només a aquells polítics disposats a obeir la democràcia i, per tant, a complir el mandat d'independència expressat pel seu poble, més enllà de qualsevol amenaça externa, inclosa la violència estatal.

La independència és possible perquè la independència és un objectiu polític democràtic, legal i legítim secundat per una majoria de demòcrates. **La victòria sempre ha estat, és i serà només a les nostres mans. Unim-nos i guanyem!**